

[Peter Ravn.]

3) Bestemmelserne om licitation ændres.

4) Lovens rammer udvides, så de til rådighed stillede midler i fremtiden også kan anvendes til fremskaffelse af industriarealer og til rejsning af værkstedshuse, så der skabes mulighed for nye og varige arbejdspladser. Der stilles efter lovforslaget 8 mill. kr. til rådighed i 3 år til dette formål.

Ved debatten i maj måned var det særlig det sidste punkt, udlånene til værkstedshuse, der framkaldte betænkeligheder hos visse af de ærede ordførere. Der er formentlig ingen grund til at diskutere dette spørgsmål ret meget på nuværende tidspunkt; det bliver der al anledning til under det kommende udvalgsarbejde. For mit vedkommende vil jeg gerne sige, at når samfundet skal ofre penge på bekæmpelse af ledigheden — og det er der ingen uenighed om i det høje ting — må disse beløb anvendes på så produktiv måde, som det overhovedet er muligt; når man ved anvendelsen af midlerne i øvrigt opfylder det, der er formålet med denne lovgivning: at skaffe større beskæftigelse, er det efter min opfattelse bedre at låne pengene ud end at give dem som direkte tilskud.

Det foreliggende lovforslag betyder en ajourføring af vor beskæftigelseslovgivning. Samtidig er der i lovforslaget nedlagt nogle nye tanker, som betyder, at der kan ydes en mere produktiv indsats end hidtil.

På mit partis vegene kan jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Søren Andersen: Det foreliggende lovforslag afviger i realiteten ikke fra det lovforslag, som tinget blev stillet over for i foråret; men når den højtærede minister har benyttet i alt fald noget af sin tid i sommer til at orientere sig hos de interesserede organisationer og har foretaget omend kun ganske små, forholdsvis uvæsentlige ændringer — i nogle tilfælde kun redaktionelle ændringer, i andre tilfælde ændringer med hensyn til sammensætningen af de udvalg og råd, som omtales i lovforslaget — så tror jeg, man egentlig kan sige, at det nok ikke har været helt unyttigt, at dette lovforslag fik lov til at ligge sommeren over i stedet for at blive jasket igennem, således som enkelte andre lovforslag blev det.

Jeg udtalte i maj måned min tilfredshed med den tendens, som præger lovforslaget: at søge at samarbejde og samordne de forskellige beskæftigelseslove, vi hidtil har haft. Jeg kan også sige, at jeg er sympatisk indstillet over for den tankegang, som ligger bag lovforslaget, og over for dets tendens: at der på disse ganske vist begrænsede områder bliver en kortere vej mellem dem, der ønsker et arbejde udført, og dem, der skal give bevilling, eventuelt yde tilskud, idet en række af disse sager jo fremtidig skal afgøres af amtsnævnet.

Den højtærede minister siger i bemærkningerne til lovforslaget, at der i dette er taget hensyn til ønsker, som venstre og det konservative folkeparti har udtrykt i det af dem den 18. februar 1958 fremsatte forslag til lov om ændringer i beskæftigelsesloven af 1946. Det skal også villigt indrømmes, at der er taget hensyn dertil; jeg vil dog gerne sige, at det ikke er store hensyn, der er taget; i hvert tilfælde er der ikke taget hensyn på det for mig væsentligste punkt, udtrykt i det afsnit af vort lovforslag, der tog sigte på at ophæve den bestående lovs urimelige bestemmelse om 100 dages ledighed samt ledighed i de sidste 14 dage som betingelse for at få beskæftigelse ved et af det offentlige igangsat arbejde.

Der er givet indrømmelser, det skal villigt erkendes, for det afsnits vedkommende, som nu kaldes afsnit II, om iværksættelse og tilskud til visse mindre, kommunale arbejder m. v. — det afsnit, som dækker den lille beskæftigelseslovs område. Feltet er også udvidet noget; efter de oplysninger, vi fik i udvalget, kort forinden folketinget sendtes hjem, kunne det se ud til, at det ikke var ret meget, feltet blev udvidet. Ganske vist kan vi ikke se, i hvor høj grad denne del af loven vil blive udnyttet, om der vil blive tale om nogen udvidelse på dette område, men det er og vil nok alligevel blive småt i forhold til selve beskæftigelsen og de penge, der er tale om inden for feltet beskæftigelsesarbejder. Men en indrømmelse er der, det skal erkendes.

Det kunne aldrig falde mig ind at benægte, at der ikke, når det drejer sig om større beskæftigelsesarbejder, er brug for at have en mulighed for at omskole folk, som har haft lang ledighed, altså virkelig